

RETRIITTI

SARAH PEARSE

Suomentanut Jenni Viljanen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos *The Retreat*

Copyright © Sarah Pearse Ltd 2022

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-45447-2

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

Äidilleni

”Olitpa kuningas tai kadunlakaisija kenties,
viimeiseen tanssiin sinut vie viikatemies.”

Murhasta tuomitun Robert Alton Harrisin
viimeiset sanat

PROLOGI

Kesä 2003

Thean kiljunta lävistää metsäaukion ja saa linnut pyrähtämään puista siivet havisten.

Ääni ei ole inhimillinen vaan kimeä ja epätoivoinen, sellainen joka saa vatsan kääntymään ja korvat soimaan.

Thean olisi pitänyt odottaa siihen asti, että he ovat taas leirissä. Hänhän käski Theaa odottamaan.

Mutta Thean oli ollut pakko käydä. Puoli tuntia ja kolme olutta aiemmin he olivat livahtaneet pois leiristä saadakseen olla kahden, eikä Thea ollut enää pystynyt pidättelemään: ”Älä katsoa minua tuolla tavalla, oma syysi, kun toit niin monta tölkkiä. Huuda jos näet että joku tulee...”

Thea oli kävellyt nauraen muutaman askeleen päähän ja asettautunut huolellisesti niin, että Ollie näki hänestä vain valkoisten tennareiden hiekkaiset kärjet. Pian tomuista maata pitkin oli mutkitellut ohut märkä vana.

Kiljunta voimistuu.

Ollie lamautuu hetkeksi ennen kuin vaisto ottaa vallan: hän käännähtää kohti Theaa ja ampaisee liikkeelle. Melkein saman tien hän kuitenkin pysähtyy niille sijoilleen pöläyttäen ilmaan kuivaa maata ja lehtiä.

Näky liikahdus: joku astuu esiin tiheikön takaa.

Vaikka saarelle liikanimen antaneet kalliolohkareet jyrkänteen yläpuolella heittävätkin varjon tulijan päälle, näkee Ollie heti, ettei hän ole leiriläisiä.

Hän ei ole pukeutunut shortseihin ja t-paitaan niin kuin leirin lapset, eikä hänellä ole leirin vetäjien kirkkaan vihreää asua. Hänellä on yllään jotain tummaa ja muodotonta.

Ollien katse singahtaa Theaan. Hän näkee nyt, että Thea rimpuilee vimmatusti tiheässä pusikossa. Ollie haluaisi liikkua, tehdä jotain, mutta hänen ruumiinsa on kuin lukossa. Hän voi vain tuijottaa. Sydän takoo, jyskyttää vasten rintakehää.

Riuhtominen kiihtyy, ja sitten kuuluu ääni: ontto rusahdus, kun jotain halkeaa.

Sellaista ääntä Ollie ei ole ikinä ennen kuullut.

Hän sulkee silmänsä. Hän tietää, että ääni on lähtöisin Theasta, mutta mielessään hän kuvittelee Thean joksikin muuksi. Mallinukeksi. Marionetiksi.

Miksi tahansa muuksi kuin Theaksi.

Ollien silmät värähtävät auki ja silloin hän näkee sen: märkä vana on muuttunut tummemmaksi ja paksummaksi.

Verta.

Haarautuva vana muistuttaa käärmeen kieltä.

Seuraa uusi isku, edellistä kovempi ja nopeampi, mutta Ollie hädin tuskin havaitsee sitä saati Thean uutta huutoa, kesken katkeavaa korahdusta, sillä hän pinkoo jo pois päin.

Hän säntää metsään ja juoksee kohti poukamaa, jonka hän ja Thea löysivät eilen sillä välin, kun toiset kasasivat nuotiota. Vaikka he molemmat esittivätkin jäävänsä poukamaan muka vain juttelemaan ja juomaan, oli ilmiselvää, että tilanne tulisi johtamaan muuhunkin.

Thean pehmeän ihon tuntu shortsien ja paidan väliin jäävällä paljaalla ihokaistaleella, Thean suu hänen suutaan vasten...

Ajatus on liikaa, ja hän kiristää vauhtia. Hän juoksee lähes sokkona, sillä laskevan auringon välkähdellessä puiden lomas- ta hän ei näe muuta kuin sumeita vihreitä varjoja ja harmaan- ruskean lehtimaton. Lenkkarit lipsuvat hänen altaan, sillä kui- va maa on yhtä liukasta kuin muta.

Piikkipuskien oksat takertuvat paitaan. Yksi osuu häntä käsi-
varteen ja raapaisee ranteen sisäpuolen herkkää ihoa. Haavas-
ta pirskahtaa verta, ihoon ilmestyy repaleinen rivi pieniä punai-
sia veripisaroita.

Hänet valtaa outo déjà-vu: tuntuu kuin hän olisi kokenut tä-
män ennenkin, kuin olisi sellaisessa unessa, josta herää pani-
kissa huohottaen ja joka jää pyörimään mieleen pitkäksi aikaa.

Vähän matkan päässä puut harvenevat ja metsämaasto alkaa
vaihtua hiekaksi ja kallioksi, elefantin poimuista nahkaa muis-
tuttavaksi tomuiseksi kalkkikiveksi. Hän on saapunut Thean
eilen löytämille portaille, jotka ovat oikeastaan pelkät maahan
isketyt puiset askelmat. Hän harppoo portaat sellaisella vauh-
dilla, että hänen täytyy nojautua taaksepäin, jottei kaatuisi päis-
tikkaa alas.

Päästyään askelmat alas hän hypähtää hiekalle ja säntää koh-
ti kalliokielekkeen alle jäävää pientä onkaloa, jossa hän ja Thea
makoilivat viime yönä leirille salaa tuomansa pullo käsissään.

Hän pudottautuu kontilleen ja notkistaa selkensä päästäk-
seen ryömimään kielekkeen ali. Sisäpuolelle päästyään hän is-
tuu alas, vetää polvet leukaan ja keskittyy hengittämään. Sisään
ja ulos. Sisään ja ulos. Hän keskittyy olemaan paikoillaan. Py-
symään hiljaa.

Keho ei kuitenkaan halua totella vaan tärisee hallitsematto-
mien kouristusten voimasta.

Ollie puristaa päätä käsillään, aivan kuin voisi niin karkot-
taa kiljunnan, joka soi edelleen hänen korvissaan. Äänen lisäksi
mieleen nousee nyt myös kuva: Thean kasaan lyhistryvä ruumis,
kuin sätkynukke, jonka naruista joku olisi riuhtaissut.

Ollie iskee nyrkkinsä onkalon kattoon. Hän lyö ja lyö, kun-
nes iho menee rikki, verille.

Rystyset värjäytyvät punaisiksi, ja hän tuntee viiltävää kipua,
josta yrittää pitää kiinni siinä toivossa, että se veisi ajatukset
muualle, mutta turhaan.

Totuus ei suostu vaikenemaan.

Hän jätti Thean. Hän jätti Thean. Hän pakeni.

Ollie painaa pään polviensa väliin ja vetää vavisten syvään henkeä.

Minuutit kuluvat, mutta kukaan ei tule. Alkaa olla myöhä, Ollie huomaa. Viimeisetkin auringonsäteet ovat hiipumassa, ja varjo lankeaa rantahiekalle hänen edessään.

Hän päättää odottaa vielä vähän aikaa ja yrittää sitten palata leiriin. Minuuttien kuluessa Ollie saa itsensä puoliksi vakuuttaneeksi siitä, että kaikki on ollut vain pilaa, pelkkä kepponen johon leirin pojat ovat saaneet Thean houkuteltua mukaan. Hän tarrautuu kuvitelmaan, jossa näkee itsensä palaavan leiriin ja löytävän Thean pilkkaamasta häntä siitä, että hän juoksi karuun kuin mikäkin kakara.

Muutaman minuutin päästä hän vetää itsensä kielekkeen ali. Hän nousee jalkeille ja katselee varovaisesti ympärilleen, mutta ranta on tyhjä, missään ei näy ketään.

Takaisin metsän läpi juostessaan hän ripustautuu yhä ajatukseen: *Se oli pelkkä pila. Thea on kunnossa.* Mutta heti metsäaukiolle saapuessaan tilanne valkenee hänelle. Tumma verijuova, joka aiemmin norui vain kapeana vanana, on muuttunut mutkitellen virtaavaksi puroksi.

Ollie yrittää katsoa Theaa, mutta katse seisahtuu valkoisiin tennareihin, jotka makaavat liikkumattomina ja verisinä paikoillaan.

Tämä ei ole todellista. Thea ei saa olla...

Hän kääntyy pois päin, oksennus pyrkii kurkkuun.

Silloin hän huomaa, että maassa tomuisten lehtien päällä lojuu jotakin.

Se on kookas kivi, noin kolmenkymmenen sentin mittainen. Sen pinta on pitkälti rapautunut, aallot ja hiekka ovat kuluttaneet sen täyteen pikkuruusia painaumuja ja naarmuja, mutta paikoitellen se on silkinsileä ja sen reunat kaareutuvat pehmeästi.

Ollie kyykistyy ja nostaa kiven käteensä. Se tuntuu lämpimältä ja hiekkaiselta hänen kämmentään vasten. Muodossa on jotain tuttua, hän pohtii käännellen kiveä hitaasti käsissään.

Silloin hänellä välähtää, ja kädet pysähtyvät paikoilleen.

Päätään kallistaen hän suuntaa katseensa ylhäällä olevaan kalliomuodostelmaan ja taas takaisin pitelemäänsä kiveen.

Hän katsoo vuorotellen kalliota ja käsissään olevaa kiveä, kunnes hänen katseensa ei enää tarkennu mihinkään.

Hän tajuaa, että hän ei pitele käsissään mitä tahansa kiveä.

Kivi muistuttaa ylhäällä häämöttävää viikatemiehen muotoista kalliomuodostelmaa.

Kalmankalliota.

Torstai, 10.00, 2021

@luontoretkeilejonkanssa

”Tässä tulee nyt se lupaamani päivitys... olemme rannalla ja odottelemme venettä, jonka on määrä viedä meidät hotellille, mutta en ollut ihan tajunnut, miten eristyksissä Cary Island oikeasti on... sinne taitaa olla vähintäänkin kahdenkymmenen minuutin venematka mantereelta.” Jo kääntää puhelimen kameran kasvoistaan merelle päin, ja saaresta näkyy vilaus kaukaisuudessa.

”Monet ovat kyselleet minulta LUMENista, joten kerron vähän taustoja. LUMEN on luksushotelli, joka sijaitsee Etelä-Devonin rannikon tuntumassa olevalla kuvankauniilla saarella, jonka juuri näitte. Arkkitehti haki inspiraatiota meksikolaisen arkkitehtilegenda Luis Barragánin töistä, ja siksi LUMEN koostuukin värikkäistä ja ylellisistä, metsän suojissa olevista huviloista, joissa voi nauttia merinäköalasta. Hotellista löytyy aivan tajuttomia juttuja: ulkoilmajoogapaviljonki, lasipohjainen uima-allas ja ihan kreisi köysikeinu, joka ylittää veden päälle... siitä voi pudottautua suoraan mereen. Yksi upeimmista erikoisuuksista on aivan älyttömän makea huvila, joka sijaitsee omalla pikku saarellaan – pistäkääs korvan taakse kaikki te häämatkaa suunnittelevat. En saanut napattua sitä, koska se oli jo varattu, mutta se näyttää upealta.”

”Pääsette mukaani kajakin kyytiin vähän myöhemmin tänään, mutta voin jo nyt kertoa, että hotellilla on tarjolla lukuisia hyvinvointi- ja liikuntapalveluita kuten SUP-lautailua, medi-

tointia, melontaa, hydrofoil-surffausta ja paljon muuta.” Jo pitää pienen tauon. ”Ja nyt saatte kuulla jotain kammottavaa, minä nimittäin rakastan tämän paikan historiaa. Tuo saaren sivusta ulos työntyvä kalliomuodostelma, joka näkyy juuri ja juuri tänne asti, on syy sille, että saaren lempinimi on Kalmankallio. Karmivaa, vai mitä? Ja moni paikallinen uskoo myös, että saari on kirottu. Ilmeisesti” – hän madaltaa äänensä kuiskaukseksi – ”kalliomuodostelman uskotaan olevan itsensä viikatemiehen ilmentymä. Ruton aikana tänne tuotiin ihmisiä karanteeniin ja jätettiin kuolemaan. Tarinan mukaan heidän sielunsa jäivät vaeltamaan ja saavat rauhan vasta, kun viikatemies saa uuden uhrin. Jos viivyt täällä liian kauan, saatat olla seuraava...”

Jo kääntää kameran takaisin itseensä päin ja ilmehtii muka kauhistuneesti. ”Eikö olekin pelottavaa? Mutta ei siinä vielä kaikki. Saarella oli ennen myös vanha koulu, joka paloi kauan sitten. Saari oli autiona, kunnes kunta alkoi käyttää sitä Outward Bound -yhdistyksen keskuksena 90-luvun lopulla. Kaikki sujuikin oikein kivasti, kunnes vuonna 2003 saaren talonmies Larson Creacher murhasi joukon teinejä.” Jo madaltaa taas ääntään. ”Onko väärin, jos sanon, että kaikki nämä karmivat jutut vain tekevät saaresta entistä kiinnostavamman?”

1

Ensimmäinen päivä

Elin Warner on lenkillä, ja ilma tuntuu tahmealta kuin purukumi, joka takertuu silmiin ja hiuksiin.

Kello on vasta kuusi, mutta jo nyt kuumuus heijastuu asfaltista läpitunkemattomiksi seinämiksi, eikä havaittavissa ole pienintäkään tuulenvirettä, joka viilentäisi ilmaa.

Elin juoksee tiellä, joka kuuluu kansalliseen South West Coast Path -rantareittiin. Tietä molemmin puolin reunustavilla metsäisillä rinteillä seisoo upeita viktoriaanisia ja italialaisyylisiä taloja. Välkehtivät auringonsäteet kimpoilevat ikkunoista Elinin heijastuksen siirtyessä lasista toiseen hänen rinnallaan. Vaaleat, lyhyeksi leikatut hiukset pompahtavat joka askeleella ylöspäin asettuakseen jälleen takaisin hänen kasvojensa ympärille.

Talojen julkisivut näyttävät helteessä jotenkin hatarilta, ikään kuin niiden reunat olisivat sumentuneet. Nurmikot ovat palaneet keltaisiksi ja ruoho on paitsi kitukasvuista, myös lakastuneen ja kärsineen näköistä. Paljaat laikut täplittävät nurmea kuin ruhjeet.

On ennenkin ollut kuumia kesiä, mutta ei koskaan tällaista: aurinko on paistanut viikkoja ja lämpötilat ovat nousseet ennätyslukemiin. Sanomalehdet ovat olleet pullollaan kuvia halkeilevista moottoriteistä ja autojen konepellille vitsillä paisuumaan laitetuista kananmunista. Sääennustukset lupasivat

helpotusta jo viikkoja sitten, mutta sitä ei koskaan kuulunut. Pelkkää hellettä. Hermot alkavat kiristyä, maltti on koetuksella.

Elin pärjäilee vielä juuri ja juuri, mutta hänen sisäinen maailmansa on ristiriidassa ulkoisen maailman kanssa. Jokaisen polttavan kuumen päivän kuluessa hänen sisällään lymyvä jäätävä pelko vain voimistuu.

Hän ei saa öisin nukuttua päässä toistuvilta ajatuksilta. Hän yrittää pitää tilanteen hallinnassa juoksemalla ja urheilemalla taukoamatta. Muutamana viime viikkona tilanne on eskaloitunut: aikaisempia lenkkejä, pidempiä lenkkejä, salaa juostuja lenkkejä. Itseruoskintaa.

Ja kaikki sen vuoksi, että hänen veljensä Isaac kertoi heidän isänsä olleen yhteydessä.

Muutaman metrin päässä tien vasemmalla puolella talot vaihtuvat vihreydeksi. Rantareitti siirtyy kulkemaan pusikon toisella puolella ja suorastaan nuolee jyrkänteen reunaa.

Elin jättää päällystetyn tien taakseen ja suuntaa pensaiden välistä aukeavalle polulle.

Hänen vatsaansa kouraisee.

Aitaa ei ole, vain metrin maakaistale erottaa hänet neljäkymmenen metrin pudotuksesta alas kiville. Silti hän rakastaa tätä polkua, sillä se on aito rantareitti, jolla polun ja meren väliin ei ole rakennettu mitään. Maisema avautuu: oikealla siintää Brixham, vasemmalla Exmouth. Näkyy pelkkää sinistä – hailakan pastellinsininen aamutaivas ja tummempi, musteensininen meri.

Jokaisella askeleella hän tuntee, kuinka kuumuus huokuu maasta lenkkiosujen läpi. Hetken hän miettii, mitä tapahtuisi, jos hän vain jatkaisi juoksemista. Räjähttäisikö hän lopulta niin kuin ylikuumentunut moottori vai jatkaisiko hän yksinkertaisesti eteenpäin?

Olisi houkuttelevaa jatkaa niin kauan, että ajatukset vaimenisivat eikä enää tarvitsisi yrittää suoriutua asioista, sillä toisinaan

häneestä tuntuu siltä kuin hän roikkuisi kiinni normaalissa elämässä viimeisillä voimillaan. Pienikin virheliike, niin ote lipeää.

Kukkulan päällä Elin hidastaa, sillä reidet ovat aivan maitohapoilla. Hän keskeyttää Fitbit-älykellon ohjelman ja huomaa samassa harmaan auton ylittävän kukkulan. Auto liikkuu kovaa vauhtia moottori muristen ja säikäyttää lentoon lokit, jotka olivat nokkimassa tienpintaan litistynyttä raotoa.

Jokin auton muodossa ja värissä kiinnittää Elinin huomion. Hän on varma, että auto on Steedin, rikoskonstaapelin, joka värvättiin Elinin väliaikaiseksi avuksi. Auto kiittää ohi lennättäen ilmaan samean pöly- ja sorapilven. Elin ennättää nähdä Steedin profiilin: tämän aavistuksen vinon nenän, vahvan leuan ja vaaleana sojottavat, geelillä kesytetyt hiukset. Jokin Steedin ilmeessä vie ilmat Elinin keuhkoista. Hän tietää saman tien mikä: noin intensiivinen ilme on vain henkilöllä, jonka elimistö on täynnä adrenaliinia.

Steed on töissä. Keikalla.

Auto pysähtyy kukkulan juurelle. Steed avaa auton oven ja hölkkää rannan suuntaan.

Elin ottaa puhelimen taskustaan ja katsoo näyttöä. Tilannekeskuksesta ei ole soitettu. *Vaikka keikka on näin lähellä, he ovat soittaneet Steedille hänen sijastaan.*

Tutut huolet nousevat jälleen pintaan, samat jotka ovat syöneet häntä siitä lähtien, kun henkilöstöhallinto ja hänen pomonsa Anna päättivät, ettei hän ole vielä valmis palaamaan töihin täysipäiväisesti pitkän poissaolon jälkeen.

Steed näkyy nyt kaukaisuudessa pisteenä, joka liikkuu kohti rantaa. Elin vaihtaa painoa jalalta toiselle. Hän tietää, että oikea päätös olisi jatkaa lenkkiä ja juosta kotiin aamiaiselle ja Willin luo, mutta ylpeys vie voiton.

Hän juoksee kovaa vauhtia mäen alas, ohittaa Steedin auton ja ylittää tien. Muuta liikennettä ei ole, vain kissa puikkimassa asfaltin yli raidallinen vatsa melkein maata viistäen. Elin ylittää

kärventyneen ruohikkokaistaleen ja astuu tyhjän rannan puolelle. Steediä ei näy.

Hän kävelee vasemmalle rantaviivaa pitkin ja ohittaa ravintolan, jonka terassi ulottuu metallisten pilareiden varassa meren päälle. Karkeatehoinen hökkeli, jonka oven päälle on muodostettu ajopuun kappaleista ravintolan nimi. *The Lobster Pot*. Ikkunaluukut on vedetty kiinni. Eilen illalla terassi on varmasti ollut aivan täynnä, roikkuvat koristevalosarjat ovat valaisseet jäädyttimissä olevia viinipulloja ja annoskoreja, joissa on ollut kiiltäviä simpukoita ja ranskalaisia.

Hän kävelee vähän pidemmälle ja löytää Steedin terassin alta. Hiekalle polvistuneen Steedin lihakset erottuvat hänen paitansa läpi. Elin huomaa Steedissä aina ensimmäisenä tämän vahvan vartalon, mutta miehessä on toinenkin puoli. Lihaksikas ulkomuoto on ristiriidassa pehmeiden kasvopiiртеiden, raskasluomisten ja aistikkaiden silmien sekä leveän ja täyteläisen suun kanssa. Hän on niitä harvinaislaatuksia miehiä, joiden seurassa naiset tuntevat olonsa turvallisiksi mutta joihin he suhtautuvat samaan aikaan suojelevasti.

Heidän ammatillinen yhteistyönsä sujuu hyvin. Steed on nuorempi, vähän alle kolmenkymmenen, mutta ei laisinkaan pöyhkeilevä tai mahtaileva niin kuin sen ikäiset miehet joskus ovat. Hän on terävä ja hänellä on poikkeuksellista tunneälykkyyttä sekä taito kysyä oikeita kysymyksiä.

Hänen vierellään seisoo nainen. Nainen on pitkä ja jäntevä ja vaikuttaisi olevan lähempänä viittäkymmentä. Hänellä on yhä päässään sininen uimalakki, joka on sävy sävyyn sinisen uima-asun kanssa. Ohut kuminen uimalakki korostaa hänen kallonmuotoa. Helteestä huolimatta nainen värisee ja vaihtaa hermostuneen oloisesti painoa jalalta toiselle.

Kun Steed sitten liikahtaa vähän, Elin näkee hiekalla jalan, jonka kapeaan pohkeeseen on tarttunut salaattimaisia levä-kappaleita.

Elin huomaa astuvansa eteenpäin nähdäkseen paremmin.

Jalka kuuluu teini-ikäiselle lapselle. Hänellä on pahannäköisiä haavoja, viiltoja kasvoissa, rinnassa ja jaloissa. Hänen vaatteensa ovat melkein kokonaan riekaleina, pikeepaita on ratkenut saumasta koko matkalta ylävartalon poikki.

Astuessaan taas lähemmäs Elinin katse sumentuu, sillä väreilevä ilma tuntuu verhoavan näkymän udullaan. Kun hän ottaa vielä yhden askeleen, hän oivaltaa, mistä on kyse.

Hän vetäisee terävästi henkeä.

Steed käännähtää ympäri kuullessaan äänen, ja hänen silmänsä laajenevat yllätyksestä. ”Elin?” Hän epäröi. ”Oletko sinä –”

Mutta lauseen loppu haihtuu ilmaan. Elin lähtee juoksemaan.

Nyt hän tajuaa, miksi he soittivat Steedille eivätkä hänelle.
Tietenkin.

2

Hana Leger odottaa siskonsa Jon kanssa laiturilla venettä, jonka on määrä kyyditä heidät saarelle. Matkalaukut ja kassit lojuvat kasassa heidän jalkojensa juuressa. Hana hieroo niskaansa. Auringon polttavat säteet tuntuvat porautuvan niskan herkkään ihoon laserin lailla.

Vesi on mustanaan väkeä: on melojia, uimareita, keikkuvia kumiveneitä ja kauempana horisontissa yksittäisiä suppailijoita. Matalassa rantavedessä kahlaillee lapsia, jotka roiskivat vettä. Pieni lapsi hakkaa pulleilla käsivarsillaan veden vaahtoavaa pintaa.

Hana tuntee ahdistuksen puristavan vatsaansa, mutta pakottaa katseensa takaisin vedessä kyykkivään lapseen.

Älä katso pois. Hän ei voi ikuisesti kääntää katsettaan.

”Oletko kunnossa?” Jo katsoo häntä aurinkolasiensa takaa ja puhalttaa ilmaa huulten välistä ylöspäin. Liike leyhäyttää vaaleita suortuvia, jotka ovat irronneet hänen poninhännästään.

”Kuumissani vain. En arvannut, että täälläkin olisi näin tu-kalaa. Merituuli ja kaikki.” Hanan tummat, polkkapituiset hiukset liimautuvat kosteina takkuina hänen niskaansa. Hän sukii hiuspehkoaan.

Jo kaivaa jotain repustaan. Se on kevyttä, teknistä mallia, ja siinä on lukuisia vetoketjuja ja taskuja. Jo vetää esiin vesipullon, ottaa huikan ja tarjoaa pulloa Hanalle. Hana juo, vaikka vesi on lämmintä ja maistuu muoviselta.

Hänen siskonsa on näyttävä ilmestys. Pitkä ja päivettynyt nainen, joka saa valkoisen rantamekon ja kuluneet leopardikuosiset Birkenstockitkin näyttämään jotenkin vaivattoman trendikkäältä asulta. Jo on kiinteä ja kevyesti lihaksikas säännöllisestä joogasta, juoksusta ja laskettelusta.

Hana seuraa siskoaan laiturin päähän ja siristää silmiään. Saari itsessään näkyy sumeasti, sillä aurinko paistaa kirkkaana ja pyöreänä suoraan sen takaa. Vain yksi kohta erottuu selkeästi: saaren vasemmasta yläreunasta työntyy esiin pahamaineinen kalliomuodostelma, joka näyttää sivulta katsottuna viittapukuiselta hahmolta. Vaikutelman täydentää kivistä törröttävä ulkonema, joka muistuttaa viikatetta.

Hanan vatsaa puristaa, näkymä on kuin isku pallean. ”En tajunnut, että se näyttäisi ihan oikeasti –”

”Viikatemieheltä?” Jo kääntyy niin, että poninhäntä heilahuttaa hänen kasvoilleen.

”Niin.” Aurinkolaseista huolimatta hän näkee kallion tumman varjon joka kerta, kun räpäyttää silmiään. Se on synkkä vastakohta hotellin esitteessä mainostetuille valkoisille rannoille ja vehreille maisemille.

”Mutta oletko silti innoissasi? Lomasta siis.” Jo korottaa ääntään, jotta se kuuluu vesiskootterin ujelluksen yli.

”Totta kai.” Hana pakottaa kasvoilleen hymyyn, vaikka onkin salaa pelännyt tätä matkaa.

Hän oli oikeastaan alkuun kieltäytynyt Jon kutsusta. Ajatus lomasta heidän isosiskonsa Bean, serkkunsa Mayan sekä näiden poikaystävien kanssa tuntui oudolta. He eivät olleet nähneet toisiaan kuukausiin ajaututtuaan hitaasti erilleen muutaman viime vuoden aikana. Jo oli sanonut, että matkan tarkoituksena oli *saattaa heidät jälleen yhteen*, mitä Hana ei aivan ymmärtänyt. Miksi juuri nyt? Kaikkien näiden vuosien jälkeen?

Hän oli tarjonnut alkuun omasta mielestään pitävää tekosyytä: ei tuntunut oikealta lähteä ilman Liamia. Jo ei kuitenkaan an-

tanut periksi vaan soitti, lähetti viestejä ja ilmestyi jopa Hanan ovelle – harvinaista kyllä – hotellin esitteen kera.

Jo voitti väsytystaistelun ja sai Hanan tuntemaan itsensä paitsi vanhaksi myös nynnyksi hänen yritettyään kieltäytyä matkasta. Tämä oli Jolle tyypillinen tapa toimia: vaikka hän ei suoranaisesti komennellut, hänen luja tahtonsa sai ihmiset tekemään, mitä hän halusi. Jotenkin hänen vanaveteensä aina päätyi ilman että edes huomasi seuraavansa häntä.

Se ei ollut koskaan häirinnyt Hanaa yhtä paljon kuin Beaa. Bea oli luonteeltaan sisäänpäin kääntynyt lukutoukka, jonka oli vaikea kestää ulospäin suuntautuneen Jon energisyyttä. Ehkä Hana sieti sitä paremmin siksi, että hän oli jotain heidän väliltään: oppinut, vaikkakaan ei Bean tasoisesti; liikunnallinen, mutta ei samanlainen himourheilija kuin Jo.

”Postaan kuvan saaresta täältä katsottuna...” Jo ottaa valokuvan.

Hana kääntyy pois päin. Häntä ärsyttää tämä jokaisen käänteeseen jatkuva kuvaaminen, mutta ei hän voi valittaakaan. Tämä matka on Jon intohimoisen someaktiivisuuden ansiota: sosiaalisen median matkailuvaikuttajana hän saa palkkaa ilmaisina lomina. Hänellä on melkein neljäsataatuhatta seuraajaa, jotka arvostavat hänen luonnollisuuttaan ja ovat sitä mieltä, että hänen hitusen liian leveä suunsa ja streisandmaisen kyömy nenänsä tekevät hänestä ”samaistuttavan”.

”Onko tuo jo muka meidän kyytimme?” Jo pistää puhelimen takaisin taskuunsa. ”Ei kai vielä.” Heitä lähestyy vene, joka jättää vaahtoavan valkoisen vanan peräänsä. Hana vilkaisee veneen kyljessä isolla lukevaa tekstiä. LUMEN. Jo katsoo Fitbit-kelloaan. ”Taino, kello on kyllä jo viittä vaille. Missä kaikki muut oikein ovat?” Hän kääntyy kohti rantaa. ”Itse asiassa, tuolta tulee kai Seth...”

Hana seuraa Jon katsetta. ”Ai tulee vai?”

”Ai tulee vai?” Jo matkii häntä. ”Voisit edes esittää vähän innostuneempaa, Han.” Jo pudistaa päätään. ”Tiedän ettet ole

hänen suurin faninsa. Hän on sinusta ‘vaaratekijä’, eikö totta?” Jo piirtää lainausmerkit ilmaan. Hänen kasvonsa kiristyvät. ”Kadun että edes kerroin sinulle. Ei se ollut mitään vakavaa.”

Hikipisarat valuvat Hanan lapaluiden välistä. Jo on mestari tekemään tällaisia äkkikäännöksiä. ”Rikosrekisteri on vakava asia. Me olimme vain huolissamme sinusta.”

”Hän ajautui vääriin porukoihin. Se siitä.” Jon silmät välähtävät. ”Kaikki eivät ole täydellisiä, tiedätkö, kaikki eivät pysty vetämään piirileikkejä päivästä toiseen tai opettamaan muksuille mitä on yksi plus yksi.”

Hana katsoo siskoaan. *Siinä se tuli. Ivan piikki Jon sanoissa.* Tämän takia loma oli huono ajatus. Kuten tavallista, Jo saa muutamalla valitulla sanalla Hanan aivan hajalle. Ja pahinta on, ettei kyse ole vain Jon naljailusta, vaan muukin perhe tosiaan on sitä mieltä. Heidän mielestään hänen työnsä on mitätöntä muovailuvahan pyörittelyä ja nimenhuudoista huolehtimista.

He eivät pystyisi kuvittelemaankaan todellisuutta: lasten tahmeiden sormien nipistelyä, heidän seikkaperäisiä, suodattamatonta sepustuksiaan ja sitä, kuinka jo yhden lukukauden jälkeen Hana tietää tarkalleen, millaisia ihmisiä heistä tulee isona.

Jo nostaa kätensä tervehdykseen, yhtenä hymynä nyt, kun Seth lähestyy heitä. *Kytkin napsahtaa toiseen asentoon.*

”Jee”, hän huutaa. ”Pääsit tulemaan!”

Hanan pitää katsoa kaksi kertaa. Heitä kohti kävelee shortseihin ja t-paitaan pukeutunut lihaksikas mies. Hänen pituutensa, kävelytyylinsä ja silmille vedetty lippalakkinsa tuntuvat kaikki tuskallisen tutuilta. Koska aurinko paistaa suoraan silmiin, on Hanan vaikea erottaa tulijan kasvoja, mutta yhdennäköisyys on hämäävä. Vaikka hän ymmärtääkin, mitä järki yrittää hänelle sanoa, sydämessä ehtii läikähtää ennen kuin todellisuus iskee.

Tietenkään se ei ole Liam. Liam on poissa. Kuollut, kuollut, kuollut.

Hän nielaisee tyhjää ja kokoaa itsensä. Silloin hän huomaa toisen, vähän hoikemman hahmon Sethin takana. Se on Caleb,

Bean poikaystävä. Mutta Beaa ei näy. Hän kysyy Jolta: ”Missä Bea on?”

”Hän perui tulonsa.” Jo puhuu tavallista korkeammalla äänellä. ”Enkö minä muka sanonut siitä?”

”Et”, Hana sanoo tiukasti. ”Milloin tämä tapahtui?”

”Viime viikolla. Töissä taisi tulla joku este. Matka Yhdysvaltoihin.” *Bea perui*. Ei kovin yllättävää. Hän on aina ollut työnarkomaani, mutta viime vuosina tilanne on riistäytynyt käsistä.

”Joten hän lähetti Caleb in tilalleen. Sijaiskärsijäksi.”

Jo ohittaa asian olankohautuksella. ”Kiva että päästään tutustumaan häneenkin.”

”Etkä sinä yrittänyt siirtää matkaa niin, että Beakin olisi pääsyt tulemaan?”

”En. Oli liian myöhäistä. Ja sitä paitsi Han, me tarvitsemme tätä.” Hänen kasvoillaan on hiljaisen päättäväinen ilme. ”Suhteemme kaipaa tätä.” Ennen kuin Hana ehtii vastata, Jo lähtee tulijoita vastaan pitkin harppauksin. ”Menen moikkaamaan heitä.” Mutta Hanan ohi kävellessään Jo kaataa vahingossa matkalaukun päällä keikkuneen reppunsa. Vetoketju on auki ja reppun sisältö leviää pitkin poikin: hiusharja, päiväkirja, lompakko. Puoliksi tyhjä vesipullo vierii laiturin poikki. ”Voi helkutti...” Jo nappaa pullon ja tunkee tavarat kömpelösti takaisin reppuun ennen kuin jatkaa Sethin luo.

Hana on oikeissa seurata Jota, kun hän huomaa, että tältä jäi jotain laiturille: rypistynyt paperinpalanen. Hana kumartuu alas ja poimii lapun. Silmät skannaavat tekstiä.

Siinä lukee *Hana*, ja sen jälkeen sama lyhyt lause kolmeen kertaan, mutta kaksi ensimmäistä on viivattu yli.

~~Olen pahoillani.~~ ~~Olen pahoillani.~~ Olen pahoillani.

3

Kun Elin palaa asunnolle, hän valuu hikeä ja hänen juoksu-liivinsä kaulusta koristaa muuta liiviä tummemman sininen kostea rinkula. Poskia kuumottaa, mutta ei liikunnasta vaan matkalla mäkeä ylös Annan kanssa käydystä puhelinkeskustelusta. Alkuun he olivat rupatelleet niitä näitä, mutta Elin tiesi, miksi Anna oli soittanut. *Steed oli ollut häneen yhteydessä. Kertonut Annalle nähneensä Elinin.*

Hän kelaa keskustelua uudelleen päässään: ”Steed lähetti sinulle viestin, vai mitä?”

”Kyllä, hän oli huolissaan –”

”Se on siis Hayler. Hän on palannut.”

Nimi tykyttää hänen päässään: *Hayler, Hayler*. Ensimmäinen tapaus, joka luikerteli hänen sisälleen kuin loinen ja imi hänet tyhjäksi. Hayler oli murhannut kaksi nuorta tyttöä, sitonut heidät kiinni veneeseen ja antanut potkurin hoitaa homman. Elin oli päästänyt hänet pakenemaan. Haylerin tapaus oli saanut hänet romahtamaan: juuri se oli syössyt hänet pois työelämästä, pakottanut hänet jättämään vakavien rikosten tutkintatiimin – työn, jota hän rakasti. Siitä saivat alkunsa paniikkikohtaukset ja ahdistus.

Vasta kun hän Sveitsin-matkalla löysi veljensä kihlatun murhattuna, alkoi häntä ympäröivä pimeys irrottaa otettaan. Vaikka kokemus olikin musertava, oli se tuonut hänelle varmuuden asiasta, jonka kanssa hän oli paininut kuukausia: hän

todellakin *halusi* vielä olla etsivä. Hän oli päättänyt palata, mutta niin oli Haylerkin. Ajoitus oli pahin mahdollinen. Hänen hitaaksi kaavailtu paluunsa vakavien rikosten tutkintatiimiin hidastui juuri ryömimisvauhtiin. Häntä ei otettaisi lähellekään tutkintaa...

Kieli tuntuu paksulta suussa ja sanat tulevat kömpelösti. ”Minä pärjään kyllä, Anna. Vaikka palaisinkin tiimiin, minun ei ole pakko osallistua, voin jättäytyä tästä tutkinnasta pois.”

Painostava hiljaisuus. *Anna on kiusaantunut.* ”Ei, kyse ei ole Hayleristä. Se rannalla näkemäsi lapsi oli ilmoitettu kadonneeksi pari päivää sitten. Itsemurha. Hän oli jo kuollut, kun vene ajoi hänen ylitseen.”

Se ei ollutkaan Hayler.

Hän oli hätköinyt ja vetänyt liian nopeita johtopäätöksiä. Hän oli mennyt paniikkiin, niin kuin aina. Ajatus vaivaa Eliniä, mutta hän työntää sen sivuun avatessaan ulko-oven.

Hän astuu sisälle asuntoon ja kävelee eteisen läpi. Hän ei vielääkään pysty kutsumaan asuntoa kodiksi vaan kohtelee sitä silkkihansikkain kuin arvokasta lainaesinettä, tietoisena siitä, ettei se ole normaalia. Kahden kuukauden asumisen jälkeen asunnon *pitäisi* jo tuntua omalta.

Vika ei ole asunnossa. Se on tilava ja kaunis asunto regency-tyylisessä puolikuunmuotoisessa rakennuksessa, josta näkyy merelle. He olivat tehneet kaikki suuret päätökset yhdessä ja päätyneet pelkistettyyn designiin ja neutraaliin värimaailmaan. Yhdessä he olivat myös valikoineet huolellisesti huonekalut ja sisustustarvikkeet: L-kirjaimen muotoisen sohvan, juuttimaton ja keltuaisen värisen kahdenistuttavan sohvan.

Elin oli ollut kaikesta innoissaan ja halunnut tehdä numeron omasta joustavuudestaan todistaakseen Willille, että hän oli muuttunut ja että tällä kertaa hän ei haikailisi menneitä. Paitsi että hän ei osannut olla haikailematta. Hän ikävöi omaa asuntoaan, kulunutta kahdenistuttavaa sohvaansa, hetkiä jolloin sai